

Overweging Pasen:

- 1 Vroeg op de eerste dag van de week, toen het nog donker was, kwam Maria uit Magdala bij het graf.
Ze zag dat de steen van de opening van het graf was weggehaald.
 - 2 Ze liep snel terug naar Simon Petrus en de andere leerling, van wie Jezus veel hield, en zei:
'Ze hebben de Heer uit het graf weggehaald en we weten niet waar ze hem nu neergelegd hebben.'
 - 3 Petrus en de andere leerling gingen op weg naar het graf.
 - 4 Ze liepen beiden snel, maar de andere leerling rende vooruit, sneller dan Petrus, en kwam als eerste bij het graf.
 - 5 Hij boog zich voorover en zag de linnen doeken liggen, maar hij ging niet naar binnen.
 - 6 Even later kwam Simon Petrus en hij ging het graf wel in. Ook hij zag de linnen doeken,
 - 7 en hij zag dat de doek die Jezus' gezicht bedekt had niet bij de andere doeken lag, maar apart opgerold op een andere plek.
 - 8 Toen ging ook de andere leerling, die het eerst bij het graf gekomen was, het graf in. Hij zag het en geloofde.
 - 9 Want ze hadden uit de Schrift nog niet begrepen dat hij uit de dood moest opstaan.
 - 10 De leerlingen gingen terug naar huis
-

Toen ik op het seminarie zat, werden wij op Paasmorgen gewekt met het Halleluia van Händel, dat luid en overtuigend door de luidspreker van de slaapzaal schalde. Klaarwakker was je en een blij gevoel stroomde over je uit.

Wij geloofden echt in wat we hoorden en zongen.

Dat geloof is in de loop van de jaren wel veranderd.

Het is u misschien net zo vergaan, uw geloof is denk ik ook minder massief geworden.

Het is langs vele omwegen gegaan, je hebt er voorstellingen uit geschraapt, er zijn vragen en twijfels bij gekomen, maar ook nieuwe ervaringen hebben onze overtuiging grond gegeven.

Dat is wat er vandaag ook met ons gebeurt.

We horen twee verhalen.

Een evangelieverhaal dat eerder vragen oproept dan een vast geloof.

En een getuigenis van Petrus, waarin hij Jezus' opstaan uit de dood met kracht bevestigt.

Toch een andere Petrus dan in het evangelie, meer gerijpt denk ik door zijn latere ervaringen en ontmoetingen, minder vragend en onderzoekend.

Petrus' toespraak in Handelingen is geheel in lijn met de oudste getuigenissen die we in de Schrift kennen, ouder nog dan in de evangeliën.

De alleroudste vinden we –bondig- in de brief van Paulus aan de Korintiërs:

*Christus is gestorven voor onze zonden volgens de Schriften, en is begraven.
Hij is opgewekt op de derde dag, volgens de Schriften, en is verschenen aan Petrus en daarna aan de twaalf.*

Deze korte kernachtige verklaring bevat het meest wezenlijk bevat en wordt de kern van de prediking van de apostelen.

We horen het terug in Petrus' preek, maar nu aangekleed met daden uit het voorafgaande leven van Jezus in Galilea en waarin zijn boodschap vorm krijgt in wel doende rondgaan.

Daarin wordt de kracht van de Geest zichtbaar.

Hij laat mensen **opstaan**.

Een heel eigen plaats neemt de tafelgemeenschap in. Met Jezus eten en drinken was tijdens zijn leven al een kenmerk van verbondenheid, na zijn verrijzenis wordt dat het teken bij uitstek dat hij leeft.

We ontmoeten hier dus een gerijpte Petrus.

In de evangeliën komen wij hem veel wankelmoediger tegen .

Iemand ook in wie wij onszelf wel kunnen herkennen: het ene moment geloven wij en het andere moment raken wij in twijfel en verduisteren gebeurtenissen op onze levensweg het zicht.

Ook wij geloven niet zomaar, wij hebben wel tekenen nodig, wij onderzoeken.

Onderzoeken en overwegen – dat is ook de weg die wij samen kunnen gaan, elkaar helpen de blinde vlekken van onze ogen weg te nemen.

Petrus komt bij het graf, gaat naar binnen en onderzoekt wat hij aantreft.

De achtergebleven doeken betekenen voor hem echt niet meteen dat Jezus is opgestaan.

Het is ook geen logische conclusie, logisch is veel meer het gevoel, de angst die de vrouwen overvalt: ze hebben zijn lichaam geroofd.

Angst om de gevolgen die dat kon hebben, waarvan de ergste conclusie wel zou kunnen zijn dat deze Jezus helemaal niet bestaan zou hebben.

Volledige ontkenning, alles voor niets geweest.

Angst houdt ook ons bezig: om de toekomst van onze kerk als geloofsgemeenschap waar we ons gezamenlijk inzetten, zorg om de geloofwaardigheid van onze kerk bij alle vragen van deze tijd.

Ook bij ons de vraag: is alles voor niets, waar doen we het voor?

Bij Petrus dus meer een afwachtende en onderzoekende houding.

Maar de andere leerling gaat voor zijn geloof; "Hij zag en geloofde".

Wie is deze leerling, is het Johannes zelf, die te bescheiden is om dit van zichzelf te zeggen?

In het algemeen wordt aangenomen dat Johannes in zijn evangelie deze "geliefde leerling" opvoert als de ideale leerling, niet een bepaalde persoon met naam en toenaam.

Hij wordt aan de lezers ten voorbeeld gesteld: hij is op beslissende momenten waar hij moet zijn: dicht bij Jezus bij het avondmaal, hij duikt op bij het proces en verhoor, hij is onder het kruis, en nu in het graf.

Ze zijn er ook in ons midden: de mensen die erop uitgaan om anderen te ontmoeten, om hen nabij te zijn in moeilijke momenten op de levensweg.

Mensen die er vanzelfsprekend zijn als ze nodig zijn, die geen aandacht vragen, maar aan wie je je wel kunt toevertrouwen.

Mensen die zien en handelen en zo geloven.

Je mag je afvragen: zijn wij niet die leerling, of liever nog: kunnen wij die leerling zijn?

Het binnengaan in het graf en het stellen van de vragen is eigenlijk een verhaal voor ons allemaal, het roept ons op om onze ervaringen te delen en samen tot geloof te komen of aan te wakkeren bij elkaar.

De dag van Pasen begint met de nacht. Vroeg in de morgen, als het nog donker is, komt Maria bij het graf.

En heeft ze haar angstige vragen en duistere vermoedens.

In de joodse beleving hoort de nacht bij de dag, de dag begint al op de voorafgaande avond: het werd avond en morgen, de eerste dag... deze dag: zo hoorden we het vannacht.

De nacht, het duister gaat aan de dag vooraf, de nacht moet doorwaakt worden, voordat het licht kan worden.

Dat duister moet door velen doorwaakt worden, voor het weer licht kan worden. We zien het soms openlijk gebeuren: rond prins Friso, in Toulouse, rond de kinderen en volwassenen van Lommel.

Bij de wake voor deze kinderen zei de bisschop: "We hebben niet meteen antwoord op de vraag waarom God dit toelaat; maar om bij Pasen te komen moeten we langs het kruis van Goede Vrijdag en daar is God ook."

Het vraagt moed en kracht om in te zien dat God zelf dit niet gewild heeft of veroorzaakt, maar dat hij zelf lijdt aan dit vreselijk gebeuren.

En zo is hij ook bij Jezus op zijn kruis in zijn donkere momenten.

Geloven is niet de kinderlijke overtuiging dat alles goed komt, maar het is een omgaan met de duistere krachten, onderzoeken of er iets is in jezelf waarop je verder kunt en dat je kunt delen met de ander.

Als je dat kunt volbrengen, dan gaat de dag van donker naar het licht.

Met de eerste geloofsgetuigen zijn we in goed gezelschap: zij zijn de weg eerder gegaan.

En als wij dit eenmaal ervaren hebben, wie weet, gaan we net als de vogels van Tagore zingen in de nacht om alvast de dag te wekken, met het vertrouwen dat het duister wijkt in ons.